VIRGIL CARIANOPOL

CARTE pentru DOMNIȚE

EDITURA „CARTEA ROMÂNEASCĂ" BUCUREȘTI

326

CARTE PENTRU DOMNIȚE

VIRGIL CARIANOPOL

CARTE PENTRU DOMNIȚE

EDITURA „CARTEA ROMÂNEASCĂ" BUCUREȘTI

[1937]

CÂNTEC NOSTALGIC

CÂNTEC NOSTALGIC

Noaptea, peste turme de doine cărunte,
Pe unde aprind stelele focuri în munte,
Pe unde vin umbre obosite la denie,
Iţi mai aduci aminte de mine Oltenie?

Ţară de basm, drum de baladă,
Cununie de argint şi zăpadă,
Mi-au împietrit amintirile ca munţii Paráng
Şi am uitat peste tine să plâng.
Nu m'a mai adus nimeni înapoi,
Să scutur din buciume turme de oi.
Nu m'a mai adus nimeni lângă tine,
Să desgrop umbre dela Cozia şi dela Rovine.

Am rămas departe Oltenie şi strein,
Cântecile mele până la tine nu vin.
Ţi-am uitat şi apele şi zăpezile
Nu-ţi mai cunosc nici umbrele, nici livezile...
Nu-ţi mai ştiu nici doinele, nici trecătorile
Nu-mi mai amintesc dacă ţi-am sărutat zorile...

Cântec de zări, amintire moartă,
Visul pe-acolo, ca pe-o stafie mă poartă.
Numai ştiu nici eu; ai fost soare?
Ţi-am culcat cândva tinereţea mea la picioare?
Fată Morgană, văl de spume
Drum care duce în mine şi'n lume;
Oltenie, Oltenie,
Nu cumva ai fost şi tu, ca atâtea altele tot vedenie?

PLÂNS DE SERVITOR

PLÂNS DE SERVITOR

M'au îndoit amintirile și m'au bătut ploile
Mi-au crescut în spate, ca iarba, nevoile —
M'am uscat boierule de când de sus
Ți-a trimes Dumnezeu aripi și te-ai dus.
Nu mă mai adună nimeni după drumuri
Când își umple toamna părul cu fumuri
Nu mă mai cunoaște nici pădurea, nici munții,
Nu mai îmi sărută nimeni apele frunții.
Cocoana s'a îndrăgit de alt boier,
A dat toate vitele și oile altui oier
Și mie îmi sărută lacrimile gura
De dimineața și până și-arată luna custura.

Ia-mă boierule și pe mine în cer
Să mă dai slugă acolo altui boier,
Să mătur prin lună, să șterg de praf soarele
Și să vă spăl rufele și picioarele...

Ia-mă şi pe mine să am grije de duduca Irina
Cu ochii şi cu mâinile ca lumina...
Să-i aduc stele, să-i fac păpuşi
Să mă ascund ca altădată seara după uşi,
Să-i povestesc de Kira-Kiralina şi cei patruzeci de hoţi
Că de-aici prea mă gonesc şi mă huiduesc toţi.

CÂNTEC PENTRU DOAMNA LUI NEAGOE BASARAB

CÂNTEC PENTRU DOAMNA LUI NEAGOE BASARAB

Seara, peste întinderi de aur cosite,
Peste veacuri și tăceri prăfuite,
Pe drumuri de carte și de lumină,
Din ce legendă depărtată vii până aci doamnă Despină?
Cine te aduce stafie să colinzi
Prin lumi nesfârşite de tristeți și oglinzi?
Ce amintire obosită pe sub trecut râmă
De gândurile ca niște ziduri ți se dărâmă?
Dece drumurile noastre săbii, se întretae
Și sufletele ca niște vânturi ni se îndoae?
Cine ne aduce să ne întâlnim prin neguri uitate
Când ceasul liniștei amorțit nu mai bate?
Te strigă stafii din învechite cupole?
Vii să desgropi suferința mitului îngropat de Manole?

Munții noștri tot îți mai sărută doamnă picioarele,
Tot îți mai pune medalion de aur la gât soarele.
Pentru cine mai treci hotare de vis și sulfină
Prin zorile pământului dac, plin de lumină?

Ce odoare mai ai să aduci mânăstirilor noi,
Din ochii tăi isvoare de bunătate și ploi? —

Culcă-te doamnă tristă și mare, rai de flori,
Nu te mai încap țările noastre surori...
Cai năsdrăvani se înhamă în zare
Amintirele trag perdele lungi la uitare
Și la Curtea de Argeș pe sub bolți feudale
Picioarele mele îngenunche lângă tristețea dărniciei tale voevodale.

RUGĂMINTE

RUGĂMINTE

Dacă te duci moşule pela noi, prin pădurele noastre dace,
Pe unde şi-au înălţat doinele Jiene conace,
Pe unde sună luna din cornul de vânătoare,
Pe unde seceră ţăranii raze de soare,
Să te opreşti la o casă albă şi înaltă ca cerul
Şi să întrebi de Mărin al lui Dincă Vierul.
Este un ţăran, înalt cât un munte,
Cu o tăetură de bardă ca o lună în frunte;
Poartă iţari şi suman când e ger,
Nu se teme decât de minciună şi cer;
Este frate cu mine, cu clăile grâului aşezate cununi,
Are doi copii ca dreptatea de frumoşi şi de buni
Şi o femee, care când dă drumul cântecului,
Alungă toate apele necuratului şi descântecului...
Să-i spui că nu i-am uitat grijile cari îl îndoaie,
Că mă rog şi acum pentru ţarine şi pentru ploaie,
Că o să mă întorc iar, cine ştie când
Şi că îmi înfloreşte în fiecare primăvară rapiţa'n gând...

PRINTRE AI MEI

PRINTRE AI MEI

Am venit să-mi văd iar locurile și să-mi aduc aminte
De anii risipiți pe aici cu mult înainte.
Mă îmbrac țărănește și joc lângă fete în horă
Seara mă îmbăt de negură și dimineața de auroră
Mă duc să văd ogoarele, să sărut cu ochii grădinele
Și aprinnd însingurărilor mele amintirile și luminile.
Câte odată, mă duc și pela frați, sânt oameni cu gânduri mici,
Bănuesc că am venit să rămân pentru totdeauna aici,
Mă privesc pe furiș, cred c'am să-mi cer dreptul meu de pământ
Și am să-l arunc și pe acesta ca pe atâtea altele în vânt.
Mă iscodesc simplu, mă chiamă la masă,
Vor să știe dacă mai mănânc mămăligă și dacă mi-a fost dor de acasă.
Aduc vorba de tata, de mama, de copilărie
Se uită la mine de parcă ar urmări în zare vre o stafie.
Mă duc seara la cârciumă și-mi dau să beau
Vor să știe cât pământ am venit să le iau,
Mă întreabă dacă am de gând să mă însor lângă ei
Și dacă nu mi-am găsit prin lume alte icoane și alți Dumnezei.

Mă fac că nu-i aud, dar o mulţime de vânturi mă frâng,
Nu vreau să'nţeleagă şi să mă vadă nici unul că plâng;
Mă uit pe ascuns la ei, sânt trişti de parcă le-au murit boii,
Femeile lor, au pe obrajii arşi de soare urmele ploii.
Nu scot nicio vorbă, se uită la mine
Ca la icoanele lor sfinte şi senine
Şi când le spun aşa întristat, c'o să plec iar şi-o să le las lor tot
[pământul.
Imi cad în genunchi şi aruncă atâta ţuică, de parc'ar voi să îmbete
[şi vântul.

RUGĂCIUNEA ZADARNICEI MELE CĂLĂTORII

RUGĂCIUNE ZADARNICEI MELE CĂLĂTORII

E prea lung Doamne, drumul pentru mine
Un schinjuit cu pași așa de mici
Să pot sui atâția munți la Tine,
Atâtea culmi pe care le ridici.

Nu-i nici o urmă care să mă cheme,
N'am luat nimic din ce-i al meu, din lut...
Am murdărit zadarnic ani și vreme,
De când Te știu, de când Te-am cunoscut.

N'am nici măcar un punct, un loc sub zare,
Mă'ntorc în orice parte tot flămând
Și'n țara asta, toți au câte-un pic de soare
Și câte-o holdă galbenă de gând.

Degeaba ostenesc și stărui obosit,
N'am loc nici în picioare într'o amintire,
In care să mă odihnesc un isprăvit,
Cât sânt de străveziu și de subțire.

E prea lung Doamne, drumul, am rătăcit prin fumuri,
Nu mă striga prin ramurile zilei...
Mai sânt ca mine umbre care cer pe drumuri,
Prin țara grânelor și-a doinelor și-a milei.

COPILULUI CARE VINE

COPILULUI CARE VINE

Iartă-mă pasăre mică, drum de plângere,
Pentru care mama ta, o să strige și o să sângere...
Iartă-mă că îți arăt lumini noi,
Că o să te bată vânturi și ploi...
N'am vrut să știi niciodată depărtările
Să te fac frate cu drumurile și cu zările.
Nu ți-am chemat niciodată grunguelile,
Să-mi odihnesc lângă ele oboselile
Nu ți-am strigat în pustiu drumurile
Când îi cunoșteam durerii parfumurile...

Iartă-mă pentru ziua care-o aștept,
Când o să mi se facă grădină pe piept.
N'am vrut să mă blestemi și să sângeri,
Să-ți lovești pieptul de vis și înfrângeri...
Iartă-mă lumină vie, pui de strigoi,
Sângele nu mi se mai întoarce 'napoi.

Nu mă chema când o să plângi şi-o să furi
N'am vrut să mă blestemi şi să mă'njuri,
Nu am trimis chemările mele să te cheme...

Iartă-mă că ţi-am întins lumină prea de vreme...

SCRISOARE SIMPLĂ

SCRISOARE SIMPLĂ

Poate tot nu m'ai uitat amintire obosită
Pasăre lovită în aripă, primăvară rănită.
Poate și acum te înfășori cu basmaua zorilor
Și-ți întâlnești ochii cu sborul cocorilor...
Poate și acum te duci la tăiat de coceni,
Cu cârdurile de țărănci și olteni...
Nopțile poate sânt și acum liniștite și albe,
Pieptul zării este poate și acum plin de salbe,
Poate și acum te uiți la cer și blestemi,
Poate ți s'or fi sbârcit obrajii, uitându-te peste vremi...

Nu-ți mai aduci aminte însă bucurie sură...
Hoții amintirilor în nici o toamnă nu mă mai fură
Te-am uitat și m'am însurat foarte departe,
Drumul este mai lung ca de-aici și până la moarte...
Seara plec în oraș și mă îndrăgesc de alte avânturi,
Mi se face dor să colind alte dimineți și alte pământuri
Și când vin seara acasă și-mi iese strada pustie înainte,
Mi se pierd toate drumurile și tot trecutul prin minte.

Nu mă mai aştepta, n'o să mai vin niciodată,
Am îmbătrânit ca şi iubirea ta, tot atât de curată,
N'o să mai îmi tremur niciodată cântecul peste pădure...
Să vină haiducii ecoului, să mi-l fure.

INTOARCERI LÂNGĂ PĂMÂNT

INTOARCERI LÂNGĂ PĂMÂNT

Imbătrânit, orb, tata tot îmi mai scrie
Despre viaţa lui obosită de silnicie.
Imi spune de grâu, de pământul anilor lui, uscat...
Imi aminteşte de toţi feciorii de pela noi, cari-au plecat
Şi s'au întors cu nevestele, fiecare pe la ai lor...
Imi scrie câteodată: „Mă, eu nu am avut parte de tine, nu am fecior!
Mă calcă hoţii, nimeni nu vrea să ştie de mine,
Şi fetele râd, când mă aud câteodată pomenindu-le despre tine“.

Nu-i răspund. Necazurile zilnice şi'ntristările,
Inchid scrisorilor mele în gând toate plecările...
Mi se duc toate amintirile, toate avânturile,
Mă obosesc toate cântecele şi toate pământurile...
Dar când mă duc toamna câteodată pe-acasă,
Când îşi fâşie porumbul cămaşa lui de mătase,
Când văd de departe casa noastră cu turle
Şi îmi ies amintirile înainte cu surle,
Se deşteaptă în mine toţi plugarii noştri robi,
Toată ceata aceasta de Cristoşi obidiţi şi neghiobi

Şi fără să vreau, mă dau jos din trăsură,
Iau bulgări de pământ reavăn şi-i mestec în gură,
Mi se ridică pumnul spre zarea depărtată de plumb
Şi plâng îmbrăţişând toate tarlalele de tristeţi şi porumb.

DIN MUNŢI

DIN MUNȚI

Mai știi tu umbră deasă, suită pe amurguri
Și stuhuri de imagini ascunse printre brazi?
Acelaș cântec suie tăcerea ca o capră
Și stâncile, aceleași mă'ntâmpină și azi.

Trecutul, ca o râmă mai șerpuie pe dealuri
Și râul mulge pieptul stâncos de amintiri,
Apusul tot desface umbrele pe poene
Poteca tot mai urcă tăcută în priviri.

Cu sufletul în palme mai sui și azi acolo,
Cu traista grea în spate de-azururi și tristeți,
Cu ochi de focuri munții în haine moi de ceață,
Sărută fruntea zilei cu aceleași dimineți.

Dar nu mai sună cornul și nu mai iese luna
Și ciute întârzie să bea din râuri seara,
'Noptarea ca o apă se varsă depe vârfuri,
In brațele pădurii e altă primăvară.

Doar singur, astăzi, singur pun capul pe apusuri
Şi-ascult cum fuge viaţa cu Sâmbăta la vale.
Nu-i nimeni să mă strige, şi timpul prinţ de ceară,
Topeşte'n ape 'naltul aurăriei sale.

FEMEI DELA NOI

FEMEI DELA NOI

Vin seara în târg, cu sufletul greu,
Să văd pe câte cineva din jurul satului meu.
Deoparte și alta, stau țărăncile noastre înșirate pe trotuară,
Au ochii rumeniți ca pitele dela țară.
Mă duc lângă ele, ce frumoase ii —
Târgurile acestea fără frumusețea lor parcă-ar fi pustii,

Le îmbii la vorbă, dar ele nu vor să-mi răspundă,
Le este rușine de parcă nu știu ochii unde să și-i ascundă.
Oamenii râd, se uită la mine ca la un nebun,
Dar nu vreau să le strig, nu vreau să le spun...
Ei nu știu cât îmi sunt de scumpe femeile astea albe
Cu piepturile pline de tristeți și de salbe:
Nu știu că și pe mine acum 30 de ani, la Isbiceni,
M'au crescut tot mâini de-ale lor și m'au culcat în coceni...

Mă ridic trist, nu-mi citește nimeni în gând,
Nimeni nu știe cât doresc liniștea, cât sânt de flămând,
Luna răsare jumătate, cum gulerul unei eleve de liceu,
Femeile se duc și eu rătăcesc prin târg, parcă fără sufletul meu.

Plec tot cum am venit, tot umil,
Parcă și acum aşi fi tot servitor, tot copil.
Inima-mi plânge, drumurile iar mă cuprind
Şi întind mâinile, fără să știu după cine le'ntind...

INSEMNĂRI

INSEMNĂRI

15 Septembrie.

Ce singur sânt! In seara asta cu ploaie,
Au venit toate amintirile în odaie
Mă desbrac. Vreau să uit, să mă'mbăt de gânduri,
Afară, vântul scoate din garduri tinichele și scânduri.
Furtuna fluieră după frunze, cioban după oi
Și parcă toate tristețele mi se duc și mi se întorc înapoi.

17 Septembrie.

Aș vrea să plec și cum m'ași mai duce!
Cu câte plecări nu mi-am făcut pieptul cruce!
Aș vrea să mă mai întorc iar de unde-am plecat,
Să mă găsească iarăș oamenii pe drumuri culcat.

23 Octombrie, seara.

M'am îmbrăcat, mi-am strâns pe furiș toate hârtiile,
Mi-am adunat de prin casă toți strigoii și toate fotografiile,
Am ieșit în poartă, mi-am strâns haina la piept și am plecat plângând...
Cine m'a strigat atunci?... Cine mi-a umblat stafie prin gând?

miezul nopții.

N'am plecat. De atâta vreme vreau să plec, dar parc'aș fi pom,
Parcă sufletul acesta nu este al meu, parcă este al altui om.
Luceafărul meu din leagăn se ridică în picioare
E noapte, dar părul lui galben, luminează de parc'ar fi soare.
Incep să plâng, afară plouă stins...
Sânt obosit... Altădată tristețile nu m'ar fi învins...
Iau în brațe îngerul meu. Ochii femeii se fac stele
Și în loc să plec, plâng lângă piept, cu rădăcinele mele.

REÎNTOARCERE

REÍNTOARCERE

Iată-mă întors iar depe meleaguri străine.
Câmpiile sunt tot așa verzi, zările tot senine,
Servitorul curții, cu chip de tâmp,
Se duce și-acum și doarme cu caii pe câmp.
...Și totuș, s'au schimbat multe în sat,
O mulțime de fete au murit și o mulțime s'au măritat,
Oltul s'a făcut smeu, strigoi,
A mâncat o mulțime de case de peste zăvoi.

Plopul se uită la mine, cu aceiași ochi de acum zece ani,
Are vârful plin de lumânări argintii și de bani
Parc'ar vrea să-mi spuie când stă așa mut,
Câte-au murit de atunci și câte-au trecut...
Eu însă nu-l aud, sânt prea vesel, prea mulțămit,
Nu-mi pasă dacă m'am încovoiat și dac'am albit.
Nu mă mai doare nimic, gândurile acum îmi sânt clare,
Mă închin și la firul de iarbă și la soare...
Privește-mă plopule, chiar dacă nu mai sânt ca altădată sglobiu,
Sânt fericit c'am putut să mai mângâi pieptul tău argintiu...

TATĂLUI MEU

TATĂLUI MEU

Să nu-ți dorească, tată, mâinile alte pământuri,
Să nu ți se închine dreapta, la alte vânturi,
Pieptul tău de munte, pieptul tău de pădure,
Să'nvețe să chiue haiducește peste nopți sure.
Plugul tău, să scrie curat și cinstit pe poiene,
Slove de grâu și porumb în brazde oltene;
Să păstrezi boierului tău, toate daniile,
Pentru lucru drept, să ți se'ndoaie metaniile,
Să lași să ți se culce toate pasările în poale,
Să-ți duci, țărănește, ursita prin arșiți și prin nămoale.

Mâna ta, nu trebuie să schingiue și să frângă;
Ochii tăi, știu și să fulgere și să plângă.
Să nu dorești nimănui rău, nimănui ură...
Dar când ți se va lua soarele dela gură,
Pentru dreptate și pentru drumul fiilor tăi, drept,
Să scoli toți pandurii lui Tudor, cari dorm cu luna înfiptă în piept.

POPAS LÂNGĂ HOTAR

POPAS LÂNGĂ HOTAR

Când vii străine pela noi pe câmpuri
Și te primește țara, cu mănunchi de flori,
Când îți întinde liniștea aceleași zori,
Când Oltu-și trage sabia înaintea ta
Și vezi atâția munți privind înspre hotare,
Când codrul de aramă-și sună frunza
Și luna cornul ei de vânătoare,
Să calci încet, avem atâtea moaște
Pe care numai pieptul nostru le cunoaște.
Avem atâți eroi cari stau sub glie,
Că nu e fir de iarbă să nu-i știe.
Să nu-i deștepți, ei nu mai vor sudalme,
Țin rădăcinile pădurilor în palme.
Când vezi vr'o cruce în brațe de poteci,
Să-ți spui în limba ta durerea și să pleci,
Să treci 'nainte singur, o nălucă,
Să ți-se 'ncingă sufletul de ducă,
Și-apoi târziu ca dup'un vis de soare,
Când te-or petrece apele și munții la hotare,

Când te-i uita'napoi la drumul drept
Şi ţi s'or umezi plecările în piept,
Să-ţi aminteşti de noi, ca de-o minune
Sau ca de-un vis, ce nu se poate spune.

MAMA

MAMA

A rămas tot așa, tot tristă,
A plâns până i-au căzut ochii în batistă;
I-au înegrit pe degete inelele și anii
Parcă i-au sfâșiat așteptările și vultanii.
Din părul ei, toate vânturile stau să bată,
Nu i-se mai topește zăpada niciodată.
I s'au făcut obrajii, ca în Octombre viile
Și-i umblă prin trecut, toate amintirile și stihiile.

Când sântem duși cine știe pe unde,
Inima ei, ne scoate de prin toate colțurile de pe unde ne-ascunde...
Când ne întoarcem de prin depărtări tustrei,
Toate doinele și fetele din sat sunt nurorile ei.
Iar când e singură și iarna își scutură liniștită cerceii,
Ea, aude săniilor cu care umblăm prin lume, tocmai de peste Olt,
[clopoțeii.

FRATELUI MEU

FRATELUI MEU

Maria Ilici, crede că mi-am uitat copilăria
Pentrucă, nu-i mai cunosc bucuria,
Crede că nu mai știu când îmi culca fruntea pe sân
Și când ne înecau negurile nopții în fân...
Poate, fratele meu, dar ea nu bănuește, nu știe
Cât sunt de aproape de anii uitați și copilărie.
Ea nu vede, nu vrea să-mi umble prin gând
Să afle cât sânt de bolnav de râsul ei, cât sânt de flămând..
Nu știe că seara, când mă ghemui singur lângă femeia mea,
In fiecare ochi mi se aprinde câte o stea.
N'are cine să-i spuie, n'are cine să-i arate,
Cum mă îngenunche sufletul, cum mă bate.
Nu vede, nu poate să creadă, nu înțelege
Că viața mea nici Dumnezeu nu poate s'o mai deslege...

Ea știe, că acum am casa și greutățile mele,
Vede că vin seara acasă, cu umerii îndoiți ca niște inele,

Mă blestemă pe toate locurile, dă mereu rugăciuni,
Ar vrea să mă vadă cu ochii şi cu gândurile tăciuni;
Dar nu ştie, că dac'ar pleca, dacă n'aş mai vedea privirilor ei tăişurile
[de fier,
M'aş duce să-i caut paşii de aur şi'n cer...

DRUMURI

DRUMURI

Ce trist ne fuse, Dana, drumul greu
Şi ce hăţişuri ne-au lăsat pe feţe,
Atâtea urme de poteci ascunse
Şi-atâtea'ntoarceri înspre tinereţe...

Ce triste-au fost atâtea începuturi,
Atâtea nopţi şi ce lungi aşteptări
De am putut să ducem munţii'n palme
Şi să purtăm pe umeri depărtări...

Colind în gând pământu-atâtor vremuri,
Cu ochii umezi înecaţi de vânturi
Şi nu ştiu cine te-a legat de mine
De tragi în hamu-aceloraşi avânturi.

O! dacă drumurile noastre
Nu s'ar fi'ncrucişat ca două săbii,
Ce zână ai fi fost acuma
Şi câte gânduri ţi-ar fi fost corăbii!

Ce principesă-ai fi rămas în munţii noştri,
Ce voevozi cu mâinile de ploi,
Ţi-ar fi făcut palate de lumină,
De nu te-ai fi făcut ca mine, tot strigoi.

Ce triste fură drumurile, Dana
Şi câte-a trebuit să întâlnim;
Câţi munţi a trebuit să luăm în spate
Ca să putem şi noi să'mbătrânim.

RĂVAŞ LUI ION

RĂVAŞ LUI ION

N'aş vrea Ioane, să mai ştiu nici o veste,
Mi s'au făcut gândurile oase şi amintirile creste.
N'aş vrea, să mai mă gândesc, nici la oi, nici la tine,
Nici la cocoana, care scurta hainele boierului pentru mine.
Aş uita Ioane, toate zările şi toate bucuriile,
Toţi anii, pe care mi-au mâncat aşteptările şi stafiile.
M'aş bate cu toate vânturile şi toate zăpezile
Şi-aş călca în picioare, toate visele şi livezele.
Dar nu ştiu de ce, Ioane, câteodată
Când mi-se face sufletul, ca o apă curată,
Aş lua toate luminele şi năzuinţele'n gând
Şi aş veni iar lângă copilărie plângând.
M'aş întoarce în genunchi, să-ţi păzesc cântecile şi oile
Şi să sărut munţilor rochiile de ceaţă şi ploile.
Nu ştiu de ce, când îşi lasă seara perdelele,
Când sărută liniştea, pomii şi stelele,
Aş îngenunchia, Ioane, şi m'aş ruga la vânt,
Pentru toate vieţuitoarele depe pământ.

PLEC, DOAMNE, IAR.....

PLEC, DOAMNE, IAR.....

Plec, Doamne, iar, cu anii ghem în spate
Să strâng nisipul răspândit în vânturi,
Să șterg cu lăcrămi geamurile zării,
Să leg cu sfoara zilelor pământuri.

Plec iar — și de-aș avea măcar în visuri
O peșteră pe-un colț uitat de munte...
Acolo m'aș sui să'ncremenesc în piatră
Cu iederile liniștei pe frunte.

Plec, Doamne, iar, și cât aș vrea de tare
Să am și eu un loc, unde să stau în tihnă,
Să nu mai plec, să toarne peste mine,
Intreg pământul, care cu odihnă.

PENTRU PLUGARI

PENTRU PLUGARI

Se bat plopii, frate peste țările noastre de jos
Se întorc berzele obosite de tristeți și frumos
Și peste câmpuri, plugarilor noștri, tot așa aplecați și goi,
Le cos furtunile hainele, cu ace de ploi.
Mă uit la ei, eu care le cunosc munții și văile
Care le sărut din zori până în seară dealurilor clăile
Și fără să vreau, cu palmele astea aspre ca și ale lor,
Le-aș lovi obrajii scofâlciți, cântecul lor de servitor.
Ei n'au înțeles că toate sunt ale lor, ale pământului,
Dece se mai plâng veșnic acelorași doine și vântului?
Au isvoare nesecate de aur, pământuri pline de brazi,
Sufletul lor se ridică și peste trecutul altor popoare și peste azi.
Pe cine mai așteaptă, ce streini să le dea coasele'n mâni?
Cine să le scoată luminile din fântâni?

Frate, frate fără să plângeți și fără să vă revoltați,
Când veți învăța să culegeți și voi, după unde arați?

SE DUSE TINEREȚEA

SE DUSE TINEREȚEA

Se duse tinerețea, ce pasăre măiastră,
Cum se pierdu pe'nalturi, ce jaf frumos de flori...
Ce pasări răsăriră din țărna obosită
Și cum plecară'n noaptea mărețelor comori...

N'aș fi crezut s'adoarmă, atât senin de ziuă
Și să-și întindă'n mine, așa măreți aripe;
Nu îmi venea a crede că rezemat de vise,
Rup veșnicia sură a fiecărei clipe.

Acum zadarnic cerbii și zările se'ncurcă,
In stuhuri mari de lună și stejăriș de soare...
Degeaba mă mai strigă chemarea peste vremuri.
Și munții să mă vadă se'nalță în picioare.

Mai frâng zadarnic cornuri, ecouri în pădure,
Și vânători, zadarnic rup doruri ce le-ascund...
Greu viața'nbrățișindu-mi și scuturându-mi anii,
Cad piatră obosită cu liniștea la fund.

ȚĂRANII

ŢĂRANII

Ii văd, sunt tot aşa cu cojoacele rupte,
Cu piepturile şi cu feţele supte,
Le sunt mâinele tot aşa aspre şi dure
Privirile, tot oţel din tăiş de secure.
Cu ochii adânci şi lucioşi ca nişte băncuţe,
Aduc la oraş dimineţele în căruţe.
Beau ţuică prin cârciumi şi vorbesc tare,
Socotesc banii pe degete şi hambare,
Li se umezesc ochii şi ascultă duşi,
Când îşi taie ţiganul sufletul în arcuş.

Ii simt după mirosul cojoacelor ude;
Dar sufletul lor chinuit nu m'aude.
Mă uit în ochii lor trişti şi adânci,
La mâinile lor cari pot să sfărâme stânci
Şi-mi vine să le strig, să-i trag de mintean:
Băă, sânt şi eu tot ca voi, tot ţăran,
Dar glasul meu se topeşte, e de ceară...

Seara ţăranii pleacă, cu oraşul suit în cară,
Ii petrec până la margine, până în ţigănie,
Dar durerea lor, pe streinul care merge alături, n'are de unde să-l
[ştie.

Le urmez căruţele până le'nvălue zarea,
Până îşi aprinde luna sus lumânarea.
Aş vrea să mă duc şi eu cu ei, dar sunt laş,
Rămân să mă sugă tot neliniştea şi luminele de peste oraş.

IUBITEI MELE

IUBITEI MELE

Ce apus frumos iubito, ce seară clară,
Soarele şi-a topit peste întinderi turta de ceară,
Aş vrea să plec iar; trenul fluieră lung,
Imi aminteşte bucurii pe cari nu mai pot să le-ajung...
In grădina publică, muzica plânge o melodie de seară.
La şcoala de fete, sânt toate băncile date afară,
Servitorii sânt trişti, clopoţelul nu mai sare sglobiu.
Imi caut inima printre bănci până târziu;
Imi lipesc obrazul de ele şi aştept pe cineva să mă cheme,
Adun toate chipurile şi amintirile uitate în vreme
Şi, nu ştiu dece, nu mai vreau să viu acasă,
Să văd aceiaş lună luminând în lampa de masă,
Să te văd în aceleaşi zori îmbrăcată, să-mi pară totul pustiu
Şi la grădina de peste drum să văd liniştea dormind la mese până târziu.

Ce apus frumos iubito, ce seară clară,
Ceasul din turnul bisericei macină vremea ca o moară...
Aş vrea să mai fiu iar liber, gândurilor mele să nu mai sameni
Şi să rătăcesc iar singur, prin păduri nesfârşite de aşteptări şi de [oameni.

HRISOV

HRISOV

Eram slugă, păzeam din zori și până în amurg oile,
Eram frate pe vârfuri cu trăsnetele și cu ploile,
Mă băteau vânturile și mă făceam vânăt de frig
De nu mai puteam nici să plâng, nici să strig.

Vă mai aduceți aminte doamne, albe, jupânițe de ceară,
Mă rugam pentru pletele voastre în fiecare seară,
Când ierați bolnave vă aduceam ierburi și rădăcini de prin văi,
La seceriș mă priveați cum făceam soarele clăi
Și când îmi murea câte-o oaie sau câte-un miel,
Palmele voastre mi se făceau peste față oțel.
N'am uitat, îmi amintesc, tot mai știu...
Aveam ochii tot așa negrii și părul tot așa castaniu,
Mă duceam și îmbrățișam mieii și oile pe rând
Și le sărutam boturile și lâna plângând.

Eei!... ce vremuri amărîte, ce timpuri triste!
Gândurile îmi fâlfâie înainte ca niște batiste...
Cât am suferit, cât m'am rugat, oare mai știți?
Voi mă băteați doamne mari și eu vă învățam să iubiți.

CÂNTEC DE NOAPTE

CÂNTEC DE NOAPTE

Culcă-te înger, culcă-te cer senin,
Iar am să viu în zori și-am să miros a vin,
Ochii iar au să-mi fie fumurii
Și-ai să-ți întinzi mânile după ei ca după jucării.
Culcă-te inimă, culcă-te copilaș,
Se aprind luminile peste oraș...
Pentru obrajii tăi, pentru pâine,
Cine știe pe câte mâni am să mă culc până mâine...
Pentru degetele tale de sidef,
Cine știe câți mă vor îndoi ca pe un gherghef...

Culcă-te puiule, culcă-te înger,
Pentru tine mă'nămolesc și pentru tine sânger;
Pentru genele tale 'nrourate,
Cine știe până mâine, câți mă vor înjura și m'or bate.

PLÂNS LÂNGĂ ȚARA MEA

PLÂNS LÂNGĂ ŢARA MEA

Ţară de peste întinderi, ţară de peste vis,
Drumurile întoarcerii cine mi le-a închis?
Cine m'a trimis să obosesc departe de tine
De mi s'au părut toate bucuriile tale streine?
Cine a îngropat copilăriei mele oinele?
Cine mi-a ars fluerul, de mi-au murit toate doinele?

Primeşte-mă înapoi, bucurie nouă;
Să-mi rup sufletul ca pe o azimă în două.
Să împletesc iarăşi câmpului nostru coamele,
Să sărut iarăşi grădinelor tale poamele.
Ia-mă de mână, ţară de dincolo de mine
Şi du-mă să chiui haiduceşte prin codrii din tine.
Primeşte-mă, să-ţi strâng iar, razele de soare claie
Şi să mă culc iar, pe snopii de coceni şi de paie...

Primeşte-mă înapoi leagăn pentru domniţe,
Să alerg iar, cu picioarele goale prin rouă, după romaniţe.
Chemă-mă iar, să nu mai sărut niciodată depărtările,
Că prea mi-au mâncat tinereţea, trenurile şi zările.

RUGĂCIUNE

RUGĂCIUNE

Iertaţi-mă, iertaţi-mi anii uitaţi pe drumuri şi serile,
Care n'au putut cuprinde în suflet toate durerile.
N'am plâns pentru vapoarele care nu vor mai vedea mările,
N'am plâns pentru călătorii care nu vor mai saluta gările.
N'am plâns pentru trenurile, cutii de chibrituri stricate,
Care nu vor mai putea ridica prăpăstiile'n spate.
N'am strigat pentru stelele pe care le scutură vântul,
Nici pentru sburătorii pe care-i înghite pământul.
N'am îngenunchiat pentru strămoşii mei Daci,
Care urcă peste secole, ca nişte vii sprijinite'n araci.

N'am ştiut că sânt oameni, care nu mai pot să plece,
Că sânt locuri, peste care bucuria nu trece.
N'am ştiut, vânturile risipite în alte părţi...
N'am ştiut, că mai sânt tristeţi necunoscute pe hărţi.

Iertaţi-mă, iertaţi-mi îngenunchierile şi plecările,
N'am ştiut, că sânt păsări, pe care nu le mai pot ţine zările...

TABLA DE MATERII

	Pag.
Cântec nostalgic	9
Plâns de servitor	13
Cântec pentru Doamna lui Neagoe Basarab	17
Rugăminte	21
Printre ai mei	25
Rugăciunea zadarnicei mele călătorii	29
Copilului care vine	33
Scrisoare simplă	37
Intoarceri lângă pământ	41
Din munţi	45
Femei dela noi	49
Insemnări	53
Reîntoarcere	57
Tatălui meu	61
Popas lângă hotar	65
Mama	69
Fratelui meu	73
Drumuri	77
Răvaş lui Ion	81
Plec, Doamne, Iar	85
Pentru plugari	89
Se duse tinereţea	93
Ţăranii	97
Iubitei mele	101
Hrisov	105
Cântec de noapte	109
Plâns lângă ţara mea	113
Rugăciune	117

50 Lei

16066 - 1937

PREȚUL LEI 60.—